

terrart

REVISTA CERÀMICA CONTEMPORÀNIA

ACTIVITATS ACC
TALLERS I CERAMISTES
EXPOSICIONS
INTERNACIONAL
APARADORS DEL MÓN
HISTÒRIA
MISCEL·LÀNIA
FIRES I CONCURSOS

acc

REPORTATGE: NOUS VALORS DE LA CERÀMICA EUROPEA

Mori Pali - (2018)
24 cm x 24 cm x 25 cm.
Porcellana acolorida
Foto: Alice Walton

Alice Walton

TEXT: EVA RODRÍGUEZ · FOTOS: DIVERSOS AUTORS

Alice Walton (1986) és una ceramista anglesa. Viu a Shepton Mallet, una ciutat mitjana de pas-sat industrial molt ric, situada a Somerset, al sud-oest d'Anglaterra. Des de ben petita sabia que volia dedicar-se a l'art, la seva mare és dissenyadora tèxtil, així que va créixer en un entorn creatiu. La seva primera experiència amb el fang va ser a la Wimbledon School of Art. Va quedar-ne encantada, però va pensar que també havia de provar altres disciplines així que va cursar "a la Universitat de Brighton" un grau en fusta, metall, ceràmica i plàstic. Aquells anys, la ceramista Annie Tayler la va encoratjar a experimentar i provar diferents materials, però la crida del fang continuava sent massa intensa, així que es va graduar en ceràmica al Royal College of Art. Com a artista, aquests estudis van ser decisius perquè li van donar les eines per entendre totes les etapes del procés de creació d'una obra. També ho van ser els tres anys en què va treballar com a assistenta tècnica dels alumnes de ceràmica de la Universitat de Brighton, assistir-los la va ajudar a trobar solucions tècniques a la seva pròpia obra.

Li demano que m'expliqui una mica com és el lloc on viu, on s'inspira i crea. Em diu que des de la gran finestra del seu petit taller veu el jardí, i els camps i turons que s'estenen més enllà. Jo en broma li deixo anar algun dels estereotips que tenim els mediterranis sobre el

clima d'Anglaterra: que si és humida, freda, plujosa, que si la boira i els interminables mesos grisos per l'absència continuada de sol fa que la gent tingui aquell permanent posat sorrut... Ella esclata a riure. I no m'ho nega, no, Anglaterra pot semblar tot això, però em desmunta de cop els clixés quan descriu la verdor de bells paisatges rurals, els suaus turons ondulants, els boscos de conte, les postes de sol i les passejades pel camp, els caminets de sorra que amaguen ponts i túnels i antics viaductes ferroviaris vençuts per la natura exuberant. Gaudir cada dia d'aquest escenari natural li deixa petjada a l'ànima artística, diu, com també ho van fer anteriorment els entorns urbans de Londres o Bristol. Walton passeja, s'atura, observa. Es fixa en coses, poden ser objectes quotidians, un cert color o una tonalitat, una textura... Quan torna a l'estudi traça un esbós de memòria, molt ràpid, tot i que el resultat final ja s'ha desdibuixat durant el camí de tornada a casa. I els esbossos queden allà, esperant ser materialitzats. O no, alguns no tindran aquesta sort d'immediat, perquè Walton, confessa, no segueix massa una rutina a l'hora de treballar.

Les seves creacions remetent a *minims*, paisatges màgics, són records, sensacions, les línies que dibuixa la pluja lliscant damunt el formigó xopat d'una piona, les pinzellades sòlides del record d'un paisatge d'Escòcia, l'efecte que fa l'heura caient damunt els arcs dels viaductes abandonats, fullejar els acolo-

rits mapes geològics antics de l'Arxiu Nacional. A les seves escultures de porcellana, de formes abstractes i hipnòtiques, hi combina harmònicament multitud de tons i degradats, colors pastels i vibrants. A Alice Walton li agrada el color, experimentar-hi, barrejar els pigments i buscar-ne els efectes. Precisament és la increïble visió anticipada del color el que sobta de la seva obra. A cada peça hi ha un treball ardu per aconseguir que les combinacions de colors i els degradats (a alguna de les seves peces hi pot haver més de cinquanta tons diferents) impactin en l'espectador. Això ja es veu a primer cop d'ull quan al seu taller ensenya amb orgull el gran altar de mostres de color que el presideix, i el quadernet on hi anota les seves "receptes" de colors, i les peces sense enfornar encara, d'aquell to blanc grisós, que descansen damunt els prestatges esperant. Hi poden estar ben bé un parell de mesos assecant-se. Cal tenir paciència abans no es produeixi aquell moment màgic en què sorprenentment obri el forn i sorgeixi el color.

I és que tot és dolçament lent en l'obra d'Alice Walton. La lentitud va de bracet amb la seva tècnica pacient, molt tàctil, de pell. Utilitza motlles de guix on posteriorment hi premsa manualment les làmines de porcellana. El resultat són formes abstractes, cilíndriques o llises o protuberants. Algunes fins i tot poden recordar vagament un objecte utilitari, un gerro o un bol, i totes elles pre-

Retrat d'Alice Walton
Foto: Megan Gallacher

Ley Line Pair - (2021)
14 x 14 x 37 i 14 x 14 x 31 cm.
Porcellana acolorida
Foto: Schloss Hollenegg

Linn Ribbons - (2019)
59 cm x 32 cm x 31 cm.
Porcellana acolorida
Foto: Mark Robson

Janta Grove - (2019)
39 cm x 17 cm x 64 cm.
Porcellana acolorida
Foto: Sylvain Deleu

parades per traçar-hi els "camins de color" com en diu Walton de les incisions que hi fa. L'artista diu que no se serveix de massa eines, i que de fet la seva preferida és una senzilla canya de còctel que fa servir com a corró per estendre i modelar les diminutes cintes de porcellana que, una a una, va col·locant pacientment damunt la superfície per vestir-la. Tot un ritual interminable d'intensitat cromàtica, superfícies texturades, un mantra de superposició de cintes acolorides.

Les escultures, observades de lluny, desprenen una aura calmada. La vista es relaxa resseguint les corbes serpentejants. Tot plegat mareja dolçament i alhora intriga. És la reacció que busca Alice Walton, aquesta inevitable necessitat d'acostar-se a la peça

per observar-la de més a prop. I després la sorpresa, en descobrir la infinitat de caminets de color que discorren un davant de l'altre, un al costat de l'altre. Llavors s'entén, tot el temps dedicat, la creativitat, el domini del fang, s'entén d'on surt tota aquesta frescor, aquesta llum, la calma assossegada barrejada amb l'energia desbordant, aquest xut d'optimisme per als sentits. Si ho necessites, la seva obra és la millor recepta per combatre els dies humits, freds i plujosos, i la boira, i els interminables mesos grisos sense veure el sol i l'ànim sorrut, sigui anglès o no, vaja. ●

Podeu conèixer més sobre l'obra d'Alice Walton visitant el seu web:

alicewaltonceramics.co.uk